

DUBEN

– **PARIZ** –

Ležím.

Ještě toho musím spoustu udělat.

Na parapetu tancují kapky deště. Možná je to kankán, aby to bylo stylové. Možná jaro vyhazuje nohy v punčochách a bez kalhotek, jako prý kdysi holky na Montmartru. Kapky se odrážejí od plechu a skáčou nahoru, připadají mi smyslné a necudné, omývají okno, ťukají a prosí: Pusť mě dovnitř, jen se chceme trochu ohřát, vklouznout pod peřinu, stejně jsi celá mokrá. Kdybych otevřela okno a trochu se vyklonila, viděla bych v dálce nad střechami svítit Eiffelku, představovala bych si její stehna rozkročená nad Martovými poli, trůnící nad Paříží jako obrovitá děvka s vykasanými sukňemi, vulgární, jako tohle město, jako moje myšlenky, které mi vibrují tělem, šíří se od hlavy dolů k nalakovaným nehtům na nohou, k mým napnutým lýtkům a rozevřeným kolenům, do tmy v hlubinách mé duše a mého těla.

Ale já okno neotevřu. Nenadechnu se vůně kvetoucích kaštanů z Lucemburských zahrad. Neochutnám děšť.

Protože toho musím ještě spoustu udělat.

Kdy se mě poprvé dotknul? V parku univerzitního kampusu v Orléansu? Pospíchala jsem z rue des Chartres k univerzitní knihovně, byla jsem zamyšlená, jarní vítr mi cuchal dlouhé tmavé vlasy, poletovaly mi kolem obličeje, nastavovala jsem tváře sluníčku, pospíchala jsem, neslyšela jeho kroky... Kdybych je slyšela, možná bych se rozběhla, utíkala až dolů k jezeru, schovala se mezi stromy, někam do rákosí... Ale já je neslyšela.

„*Mademoiselle... mademoiselle...*“

Patřilo to mně? Otočila jsem se. Krátké blondaté vlasy. Sportovní postava, otevřený, usměvavý obličej. Něčím mával nad hlavou a mně chvilku trvalo, než jsem si uvědomila, že je to knížka a že ti bílí motýlci jsou stránky, jimiž listoval vítr.

„Slečno... Knížka... Zapomněla jste na sedadle v autobusu knížku...“

Doběhl ke mně, napřahoval knihu před sebe a já tam stála, ruce svěšené podél těla, a viděla jen jeho oči, modré, hluboké, čisté. Takovou modř jsem si pamatovala z procházek s otcem podél jezera v Annecy.

„To jezero je tak modré proto, že se v něm utopilo nebe?“ ptala jsem se a málem jsem plakala, protože mi připadalo strašně smutné, že by se mohlo nebe utopit v nějakém horském jezeře.

„Kdepak, Ari, neboj,“ odpovídal mi otec a svou širokou dlaní mě vždycky poplácal po šíji, jako kdyby mě chtěl přivést zpátky do reálného života. „Neutopilo se, jen se na hladině odráží. Podívej se k mostu, tam už je voda zelená. Na dně tam roste tráva. Ale o kus dál už je hloubka, tam má voda tmavomodrou barvu, víš? Nedohlédneš dna.“

„Hloubka má vždycky tmavomodrou barvu?“

„Slečno? Slyšela jste mě vůbec?“

„Ano... Promiňte. *Excusez-moi.*“

Mrkala jsem do slunce jako obluzená.

Podal mi ruku? Představil se? Bylo to opravdu poprvé, kdy se mě dotknul? Já nevím.

„Já fakt nevím, Marion,“ říkala jsem o pár hodin později kamarádce v podnájmu. „Nevím, já... Vůbec nevím, co to bylo...“

„Folle, blázen, jsi blázen,“ smála se Marion. „A moc dobře víš, co to bylo, netvař se jako Panna Orléanská.“

Ne. Nebyla jsem Panna Orléanská. Nebyla jsem ani panna, jenomže ta jediná zkušenost z našeho obýváku, když naši šli na ples („Nebolo tě to?“ ptal se mě zpocený Matthieu, když se po třech minutách vystříkal do kapesníku), na tohle jarní odpoledne nestačila.

„Claude,“ představil se muž v parku.

Podal mi ruku? Spálil mi prsty? Hořela jsem už od té chvíle?

Nebo se to stalo o čtyři dny později v restauraci La Parenthese na malém náměstí Châtelet uprostřed orléanského starého města. Trojpodlažní hrázděný dům s červenými trámy a červenými dveřmi. Vnímala jsem každý detail. Číšníka v černém s bílou zástěrou uvázanou kolem pasu. Jídelní lístek s velkým ozdobným písmenem P. Uzený losos se třemi omáčkami, s medovou ze Sologne, šalotkovou z Bordeaux, pikantní z Laonu. Odpoledne bylo teplo, tak jsem si vzala černé mini a punčochy nechala doma. Teď mi z chladna na stehnech vyskákala husí kůže. Upustila jsem vidličku. Málem vylila víno.

„Promiňte,“ špitla jsem (panebože, já špitám, tohle slovo jsem četla kdysi dávno v nějaké červené knihovně).

„Nic se nestalo, nemáte se za co omlouvat,“ řekl Claude galantně (v duchu jsem ho oslovovala křestním jménem, ačkoliv mi příjmení řekl, nebyla jsem schopná si ho zapamatovat).

Bylo to v tu chvíli? Natáhla se jeho ruka přes stůl a dotkla se mých prstů? *Coup de foudre*? Rána bleskem? Láska na první pohled? Takhle se to přece říká... Jeho polibek, který mi na konci večera vtiskl na rty, chutnal po té medové omáčce...

„Půjdeme ke mně?“

Ne, nešli jsme k němu. Nenaplnila jsem představu povolných holek z orléanského univerzitního kampusu. Byla mi strašná zima, mezi nohama jsem měla vlhkou ledovou jeskyni. Nechtěla jsem to

takhle. Chtěla jsem hořet, plápolat jako při doteku jeho rukou, chtěla jsem, aby mě spálil na popel, a ne aby se mě dotýkaly stalaktity jeho prstů. Jarní lezavá zima mi vklouzla pod sukni a hryzala.

„Ne, nezlob se, dnes ne,“ podařilo se mi vykoktat na třetí pokus. Zuby mi cvakaly jako v hororu. Panebože, já jsem pitomá, takhle se obléknout!

„Dobře,“ odpověděl a vzal mě za ruku.

Měla jsem pocit, že jsem mu podala mraženou rybu.

Ale o týden později... O týden později...

Pohovka v našem bytěčku. Marion někde v kině s přítelem. Sukně vykasaná k bokům. Fialové kalhotky úplně mokré. Rozepnutá blůzka a hroty mých ňader tyčících se v šeru jako elektrické spínače vášně.

A jeho ruce...

„Nejsi panna, vid’?“ šeptal a jeho ústa se dotýkala mé šíje přesně v místech, kam mě vždycky poplácával otec.

„Nejsem... ne...“

Celá jsem se napíjala. I když jsem seděla, stála jsem na špičkách jako baletka. Kolena jsem svírala u sebe, ale věděla jsem, že už je dlouho neudržím, že se rozevrou jako brána mého zámku. Že to on drží klíč.

„A kdy jsi...?“

„Poprvé? O prázdninách. K sousedům jezdil jeden kluk. Studoval v Paříži medicínu. Jmenoval se Matthieu.“

„Bylo to hezké?“

„Já nevím.“

„Jak to, že nevíš?“

„Vlastně se mě ani nedotýkal. Pamatuju se jen, jak to zabořilo, a pak už nic... Pak si zapínal kalhoty.“

„Dělal ti tohle? A tohle?“

Jeho prst na mém pohlaví. Odhrnuje lem kalhotek. Kolena vystřelují vzhůru. Ted! Je ve mně! Horko!

Levou ruku mi znovu pokládá na šíji. Jemně mě tiskne. Tlačí mi hlavu dolů. Ke svému rozkroku.

„To ne! Prosím!“

„Ještě jsi nikdy...“

„Ne...“

„Bude se ti to líbit, uvidíš.“

„Dobře, zkusím to, ale ne dneska... Prosím...“

A tak to šlo. Postupně. Pomalu. Do mě. Všude. Dva roky. A potom Paříž.

On, Claude Montgard, třicet dva let, syn bohatých rodičů provenzálského města Aix, úspěšný scénograf divadla Ateliér, Casino de Paris... V létě tenis, v zimě lyže, dvakrát týdně fitko, v sobotu večere s přáteli v Maison d'Oc, v neděli procházka v Bouloňském lesíku. Jemné vrásky od smíchu kolem očí, vykrojená ústa, věčně rozcuchané blondaté vlasy. Neposlušná patka padající do čela. Bohém a zároveň seriózní obchodník. Záliby: silná auta, dobré jídlo, voda po holení Boss, opera a já.

Já, Arianne Calvertová, dvacet čtyři let, dcera venkovského lékaře a zakřiknuté matky z Groisy u Annecy v Savojsku, holka z venkova, teď ke svému vlastnímu údivu promovaná historička, odborná asistentka v Univerzitní knihovně Sorbonny... V létě plavání, od října zimomřivě schoulená u kamen. Dlouhé mahagonové vlasy, modré oči, pár pih rozetých kolem hřbetu nosu a na čele, snad smyslná ústa, dlouhý krk (*bonjour, monsieur Modigliani*), malá ňadra (nosím podprsenku dvojku, 85B, abych byla přesná), na můj vkus trochu široké boky (jednou týdně fitko), docela hezké dlouhé nohy (chodím běhat). V sobotu večere s manželem a jeho přáteli, v neděli procházka s manželem v Bouloňském lesíku. Záliby: knihy, jazz (to mě naučil táta), parfém Chanel Mademoiselle, Paříž a on.

Pronajali jsme si velký byt v posledním patře honosného činžáku v rue de Passy, kousek od paláce Chaillot. Milovala jsem procházku směrem k nábřeží, po schodech dolů kolem Balzakova domu do rue Bertone, kolem středověkého patníku k tureckému velvyslanectví,

kde kdysi umřel Guy de Maupassant (panebože, já jsem takový romantik!). Je ovšem fakt, že tahle kratičká ulička mi jako jediná v celé Paříži připomínala venkov a mládí, i když spíš Orléans než mé rodné Savojsko. Někdy k večeru, když jsem se vracela domů z metra, zastavovala jsem se u Fernandelova hrobu na hřbitově nedaleko paláce Chaillot a vzpomínala jsem, jak jsem se srdečně smála, když mi otec promítal jeho filmy.

A v naší obrovské posteli, v ložnici, jejíž okno vede do dvora a z níž byla vidět Eiffelka, jak ční nad bílými pařížskými střechami, jsme se s Claudem nekonečně milovali a objevovali navzájem.

„Mně se jméno Arienne moc nelíbí.“

„S tím ses mi nikdy nesvěřil.“

„Chtělo by to něco sexy. Jak ti říkali doma?“

„Ari.“

„Já ti budu říkat... počkej...“

Převalil se na záda a oči upřel do stropu.

„Rouana.“

„Co je to za jméno?“

„Rouan znamená provensálsky býk... Vždycky mě zajímalo, jak by vypadala ženská verze toho jména... Rouana... Býk v ženském provedení. Vzrušující představa. Divoká.“

„Zvláštní,“ namítla jsem, zvedla se a bradou se mu opřela o hrud.

„Tak to zkrátíme... Třeba... Ro... Jsi krásná, Ro. Máš krásné oči, Ro. Máš krásný kozy, Ro. Miluju tě.“

A jindy. Víím, že byl krásný letní den. Měli jsme dokořán otevřené okno a ze dvora voněla čerstvě posečená tráva.

„Můžu ti pohládit kundu?“

„Tohle slovo se mi moc nelíbí.“

„Proč?“ zeptal se a zvědavě se ke mně otočil. „Pohoršuje tě?“

„Já nevím... Nepohoršuje, nejsem malá holka... Jen mi připadá... nepatřičné.“

„Proč? Vždyť je krásné.“

„Tobě fakt připadá krásné?“

„Jistě,“ odpověděl.

„Jak jsi na to přišel? U nás na vesnici to kluci používali jen jako nadávku, a to ještě leda tak při fotbale.“

Políbil mě na rty a dlaní mi pohladil břicho.

„Já to myslím úplně jinak. Poslouchej... K jako krásná, U jako úžasná, N jako nádherná, D jako dokonalá, A jako absolutní.“

„Takhle to zní snesitelně. Ale jak je to třeba v angličtině? *Pussy*?“

„P jako panovačná, U jako uchvacující, S jako svěhlavá, S jako satanská, Y jako... Tady mi trochu selhává fantazie. Ale nestačí samotný tvar toho písmene? Nepřipadá ti, že zobrazuje ženský klín?“

„Ty jsi blázen. Jak to, že tě napadají takové věci? Jak se to řekne španělsky?“

„*Concha*. C jako centrální, O jako ochotná, N jako nemravná, CH jako chytrá, A jako analogická.“

„Podvádíš. Není to CH. Má to být C a H.“

„Tak dobře. C jako cudná a H jako hladová.“

„Jdou tahle dvě slova vůbec dohromady? Cudná a hladová?“

„Samozřejmě. Nejhladovější jsou vždycky ty nejcudnější.“

„A proč analogická?“

„Protože souvisí se vším. Když řekneš kunda, vybaví se ti celé ženské tělo.“

Začala jsem se smát.

„Tobě se vybaví. Mě by to ani nenapadlo.“

Zadíval se mi do očí. Četla jsem v nich touhu. Bezbřehou, nádhernou touhu. Položil mi ruku do klína.

„Řekni kunda.“

„Nech toho!“

„Jen to řekni.“

„Kunda,“ zašeptala jsem. „Krásná, úžasná, nádherná, dokonalá, absolutní.“

„Mám ti strčit ruku do kundy?“ zeptal se.

„Ano.“

„Řekni to: Strč mi ruku do kundy.“

„Strč mi ruku do kundy. Prosím. Miláčku. Pane.“

Léto vonělo, Claude si bral moje tělo a život mi strašně chutnal.

Až do...

Vím přesně, kdy se to stalo. Datum a čas se mi zafixovaly v paměti, jako kdyby je tam vypálil. Později jsem si na to vzpomněla, když jsem v americkém Oaklandu zašla do jednoho baru HEINOLD'S FIRST AND LAST CHANCE, kam chodíval Jack London, a tam spatřila velké stojací hodiny, které se zastavily přesně ve středu 18. dubna 1906 ve 13.12 hodin, kdy v sousedním San Francisku vypuklo strašlivé zemětřesení.

K mému osobnímu zemětřesení došlo v neděli 14. dubna 2014 v 16.42 v Paříži v rue de Passy číslo 46.

Claude před hodinou odešel na tenis. Nedělní čas se vlekl pomalíčku a připomínal mi jablečný sirup, který jsem si chystala na koláč. Líně jsem se protáhla u okna. Jarní sluníčko skotačilo po střeších jako hravé dítě. I já jsem měla chuť vyhrnout si sukni a trochu si pohrát. Tady u okna, aby mě každý viděl. Cítila jsem, jak mi do tváří stoupá horkost. Byla jsem šťastná a chtěla jsem se o to rozdělit. Tady a teď. Podívej se, světe, jak si to malá Ro užívá. Sukně se mi vykasala nahoru. Sjela jsem rukou mezi nohy. Žádné kalhotky. Žádné zábrany.

V tu chvíli zavibroval mobil.

Můj telefon to být nemohl, měla jsem ho v kabelce a doma vypínala zvuky, aby mě nikdo neotravoval. Rozhlédla jsem se. Na kuchyňské lince ležel Claudův mobil a modře na něm svítila zpráva. Claude ho tady musel zapomenout, když se oblékal. Rozhlédla jsem se. Panička sama doma. Panička zkontroluje páníčkův mobil. Pitomá banální historka z pitomého časopisu pro unuděné pitomé ženské.

Nikdy předtím jsem to neudělala. Žila jsem v domněnání, že vím všechno a že co nevím, vědět nepotřebuji. Věřila jsem. Já nána pitomá jsem věřila!

Klikla jsem na zprávu.

„Jsem mrdavá?“

Měla jsem pocit, že čtu špatně. Jsem bolavá. Jsem nastydlá. Jsem ospalá. I to by stačilo.

„Jsem mrdavá?“

Horečně jsem přejela po displeji a mířila na začátek konverzace.

Můj manžel:

„Kde tě mám? Ještě tě trápí ta viróza?“

Ona (ta mrdavá):

„Úplně mě skolila.“

Následující dialog:

„To je potřeba pořádně se vypotit na cizím těle.“

„Myslím, že teď bych to nezvládla.“

„Hlavně se brzy, kočička, uzdrav. Doufám, že se uvidíme příští týden, abychom se potěšili.“

„Potřebovala bych to.“

„*Ma chérie...*“

„Uděláš mi to konečně na tom stole?“

„Moc rád. Udělám ti to rád kdekoliv a kdykoliv. Víš moc dobře, že tě šukám rád a moc mi chutnáš. Chci, abys zase moje semeno měla úplně všude.“

„To se mi líbí. Je to hezké se mnou mrdat?“

„Nádhera. Mrdám tě moc rád.“

„Já vím. Užíváš si to.“

„Jsi ráda, že jsem tvůj milenec?“

„Ano.“

„Líbí se ti to se mnou?“

„Moc.“

„Jsem mrdavá?“

Konec sms. Tečka. Smajlík.

M jako mazlivá, R jako rozpálená, D jako dobrá, A jako antidepresivní, V jako volná, A jako analogická. Mrdavá. *Putain!*

Mrštila jsem telefonem o zeď a vyzvracela se do výlevky.

O hodinu později jsem vytočila číslo haly, do které Claude chodil hrát tenis. Správce se chvilku vykrucoval, chvilku vysvětloval, ale pak slíbil, že se podívá a že manželovi vyřídí, aby mi zavolal. Vzala jsem si čisté prádlo. Růžovou podprsenku a tělové kalhotky. Natáhla si punčochy. Bílou halenku, úzkou černou sukni ke kolennům. Černé sáčko. Učesala jsem se. Nalíčila. Rtěnkou jsem přejela zlehka po rtech. Zabalila pár věcí. Obula balerínky. Ruka se mi netřásla.

Zvonění.

„Co blbneš, Ro? Hrajeme čtyřhru. Chlapi budou našťvaný. Děje se něco?“

„Neděje se nic,“ odpověděla jsem s naprostým klidem. „Jen s tebou chci mluvit. Vedle haly je taková malá kavárna, myslím, že se jmenuje U Alberta. Jednou jsme tam seděli. Budu tam za pětáctyřicet minut.“

„A nepočká to domů? Nestačím se ani osprchovat.“

„Nepočká,“ odpověděla jsem a hovor ukončila.

Ach, Paříž na začátku jara! Znáte ji? Měli jste možnost projít se po jejích ulicích, vyhnout se turistům, nahlédnout do zahrad, do dvorků, nadechnout se vzduchu? Zajít si na Ostrov svatého Ludvíka a pozorovat rybáře, dívat se, jak v Tuileriích pouští děti v bazénu plachetnice, projít se po náplavce kolem Seiny? Je smutek tmavomodrý, tati?

Claude přišel s pětiminutovým zpožděním, zadýchaný, s mokkými vlasy a zarudlým obličejem. Objednal si třetinku piva a otočil se ke mně.

„Co se stalo, Ro? Je to nějaká hra?“

Zářivě se na mě usmál. Podívala jsem se mu zpříma do očí.

„Já nejsem mrdavá?“ zeptala jsem se potichu.

„Prosím?“

V obličejí se mu objevil úžas, pak ho vystřídal nepochopení a zmatek, A nakonec jsem viděla, jak se mu rozšířily panenky, jak se mu pomaličku v očích objevuje poznání, jak mu oči tmavnou, jak se zakalují, jak vadne úsměv a tváře jak se propadají. Rukou si

prohrábl mokré vlasy. Natáhl se pro pivo, ale pak ruku zase bezvládně spustil do klína, jako kdyby ji přestal ovládat. Jako ubohý hadrový panák. Díval se na mě, ale nevím, jestli mě vůbec viděl. Možná se díval mnohem dál, až někam do sebe, k nám, k ní, někam... A možná nikam, nevím.

„Já...“

Zarazila jsem ho.

„Nic mi nevysvětluj. Nechci nic slyšet. Nechci vědět, kdo to je. Nechci vědět, jestli máš jednu milenku, nebo jestli jich máš víc. Nechci znát žádné podrobnosti. Chci jen, abys mi zmizel ze života. Okamžitě. Vypadni z našeho bytu. Nemáš tam právo zůstat. Pojedu na týden pryč. Až se vrátím, nechci tam po tobě najít ani ponožky.“

„Ro...“

„Slyšels, co říkám?“

Pomaloučku jsem vstala, sáhla do kabelky, hodila na stolek pětieurovou bankovku, otočila se a šla. Možná něco volal, ale já jsem se ani neohlédla.

Už jste někdy šli jarní Paříží na nádraží?

Uplynul rok, a já tu teď ležím a poslouchám, jak déšť tančí na parapetu.

Jsem někdo jiný.

Vím, kde je. Párkrát mi telefonoval. Nejdřív se přestěhoval k jedné ženské (nevím, jestli k té z telefonu), pak chvíli bydlel v hotelu a nedávno si pronajal garsonku v rue Lepic na Montmartru.

Vím, jak mu je. Vím to, protože mi posílá maily. Protože mi vypráví, svěřuje se, nařiká a prosí. Vím to, protože i já mu posílám maily.

Déšť pořád ještě tancuje, teď už se ale trochu zalyká, už zpomaluje, vypadává z taktu, jako kdyby se vyčerpával. Nakonec zmlkne docela. Poslouchám ticho. Jsem daleko od ruchu dole na ulici. Kolem mě je jenom Paříž a ta už mě důvěrně zná. Před tou se nestydím.

Strkám ruku pod deku. Jsem nahý. Roztahuji stehna.

Přesně takhle to začalo. Mým prvním mailem.